

Z nekaj truda lahko vsak naveže stik z umrlimi, tudi brez posebnega daru

Pogovor z umrlimi

Z nekaj truda lahko prav vsi navežemo stik z umrlimi, čeprav nimamo nadnaravnih moči in niti nobenih posebnih darov. Tako vsaj ugotavlja newyorški raziskovalec paranormalnih pojavov Konstantinos, ki se ukvarja z njihovim pojasnjevanjem s pomočjo sodobnih znanstvenih odkritij, še posebno kvantne mehanike. Knjigo *Kako navežemo stik z umrlimi* je v slovenskem prevodu izdala ARA založba.

A zakaj bi se sploh želeli pogovarjati z umrlimi? Morda zato, ker nas je strah, da bi se naši ljubljani po smrti znašli v temi, ali pa nas je strah lastne smrti. Pogovor z umrlimi nas v tem pogledu pomiri. Za nas je to lahko dokaz, da bomo mi in naši bližnji preživeli telesno smrt. Izvemo lahko marsikaj o tem, kam bomo šli po tem, ko bomo zapustili fizični svet. Spoznamo, da se nam smrti ni treba bati.

Konstantinos pravi, da posrednikov pri stiku z umrlimi ne potrebujemo. Del našega uma, ki je kot senzor, lahko doseže stik s posmrtnim življenjem. V otroštvu imamo do nevidnega sveta še prost dostop, pozneje pa si z dvomom sami postavimo ovire, ki nam vstop otežijo.

VSEGA NE VEDO

Če stopimo v posmrtni svet s pravimi pričakovanji, je to povsem varno, zagotavlja avtor. Napačna pričakovanja pa nas lahko privedejo tudi do razočaranja: »Ne morete pričakovati, da vam bo umrli pomagal postati mojster vašega trenutnega življenja.« Ne bodo nam zaupali zmagovalne kombinacije na lotu ali napotkov za osvojitve nam ljube osebe, prav tako nam bodo težko svetovali glede našega zdravja ali bolezni.

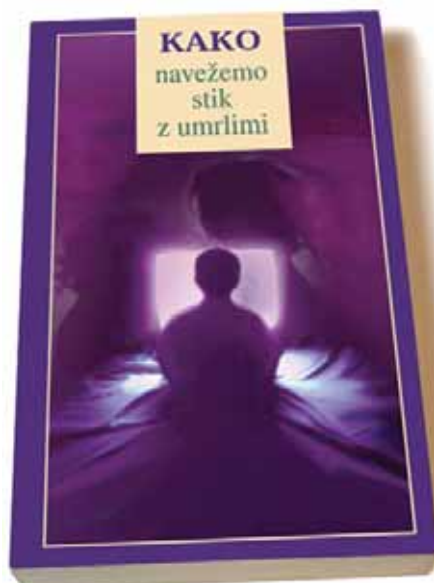
»Tukaj na tem svetu se moramo učiti

Del našega uma, ki je kot senzor, lahko doseže stik s posmrtnim življenjem.

– dobiti tako dobre kot slabe izkušnje, s katerimi se moramo soočiti brez posredovanja tistih, ki so šli naprej.« Ne pristopajmo torej k navezovanju stika s posmrtnim življenjem zato, da bi nam umrli olajšali življenje.

»TUKAJ SEM«

Ker umrle zares skrbi naša stiska, nam lahko pomagajo s svojimi sporočili ljubezni in besedami tolažbe. Vedeti pa moramo, kot nas opozori Konstantinos, da stika z določeno dušo ni vedno mogoče navezati. V iskanju stika z umrlimi lahko naletimo na druge duše, ki pa niso nujno le prijazne. V nam najbolj dostop-

Če želite navezati stik z umrlimi najdražjimi ali zgolj zadovoljiti svojo radovednost po zunajzemeljskem, je ta knjiga pravi priročnik (poiščite jo na www.misteriji.si).

ni sferi so po avtorjevem prepričanju duhovi kmalu po smrti, kjer se duše še soočajo z lastnimi problemi in so še nerazvite. Preden se komu zaupamo, se zato najprej prepričajmo, s kom govorimo, tako da vprašamo dušo po stvareh, ki bi jih vedeli le naši najbližji.

In še eno razočaranje nas lahko čaka. Določenim dušam ne bo uspelo prenesti do nas več kot besede ali dveh. Klepet žal ni vedno mogoč. Če že slišimo dolgo pogrešani glas, bo morda potrebno kar nekaj časa, preden vzpostavimo malo daljši in bolj smiseln dialog. Na začetku bo do nas morda prišlo le nekaj besed od več različnih duš.

A za tolažbo in dobro počutje včasih niti ne potrebujemo veliko besed. Že če slišimo »Tukaj sem« ali »Rad te imam«, je za marsikoga to več, kot si je upal pričakovati.

DUŠA SE RAZVIJA

A poleg tega lahko izvemo še marsikaj o neznanem nevidnem svetu, v katerem bomo nekoč odšli tudi sami. Konstantinos ga na podlagi svojih stikov z umrlimi dokaj natančno opiše, saj pravi, da se njihova sporočila o podobi tega sveta ujemajo.

Če povzamemo, je naše fizično telo lupina, v kateri soobstaja naše astralno telo z življenjsko energijo. Ko fizično telo umre, ga astralno telo zapusti in kmalu umre še samo, duša je prosta in lahko odide na eno od ravni drugega sveta, odvisno od prejšnjega načina življenja in bremen, ki jih prinese s seboj.

V spodnjem kraljestvu se duše prečistijo obsedenosti. To je kraj učenja in čakanja, ki je neprijeten. Ko duša spozna in popravi svoje glavne napake, lahko odide naprej.

Duša, ki teh težav nima, lahko neposredno vstopi v poletno kraljestvo, ki umrlim omogoči, da si v mislih zgradijo domove, uredijo prijetno okolje, delajo, nekateri pa si tudi prizadevajo vzpostaviti stik z našim svetom. Tu lahko duša v miru nadaljuje z odkrivanjem skrivnosti veselja, postaja naprednejše bitje, vse bližje Stvarniku. Ta pot je lahko dolga. Pravzaprav gre hitreje, če se odloči za reinkarnacijo, torej ponovno rojstvo. V fizičnem svetu se lekcij lahko naučimo hitreje, kar velja izkoristiti že zdaj. Pomiritev s samim seboj in svetom bo naši duši olajšala in skrajšala pot naprej.

NESLIŠNO POSTANE SLIŠNO

Konstantinos v knjigi podaja še natančna navodila, kako posneti glasove umrlih. Tako pridobljeni dokazi so po njegovem pomembni za utrditev prepričanja v posmrtno življenje, kar nam v naslednji fazi omogoči še bolj neposreden miselni stik z nevidnim svetom ali, kot sam pravi, odpiranje kanalov do tja.

Za uspeh je pomemben odprt um. Preminule moramo po njegovi metodi najprej (najbolje kar glasno) prositi, da govorijo z nami. Za stik svetuje primeren prostor, ki je z umrlim pozitivno povezan ali vsaj nevtralen in kjer nas ne bo nič motilo. Opisuje tudi, da imajo glasovi umrlih poseben zvok. Zvenijo drugače od človeške govorice, vsi pa tudi niso enako razločni in razumljivi. Ne ustavljajmo se in ne izgublajmo preveč

VELIKO JE PREVARANTOV

Ljudje se v iskanju stika z umrlimi pogosto zatečejo po pomoč k raznim posrednikom – medijem. Žal je med tistimi, ki tako pomoč ponujajo, veliko prevarantov. Kot pravi Konstantinos, se jim lahko izognemo, saj lahko stik z umrlimi vsak naveže sam, brez pomoči osebe s posebnimi nadnaravnimi močmi.

časa ob nejasnih, svetuje Konstantinos.

Opisuje sedem metod za komuniciranje z umrlimi, pri čimer je prva najenostavnejša, najboljša za začetek in zanjo potrebujemo le snemalnik zvoka. Njena pomanjkljivost je pridušena glasnost pridobljenih glasov oziroma elektronskih zvočnih fenomenov, kar pa naj ne bi pomenilo, da so prav vsi nerazločni. Prav on sam je imel z njo precej začetniške sreče, vseeno pa opozarja, da bo morda potrebne tudi nekaj potrpežljivosti in vztrajnosti.

VSE DO PRVEGA KLICA

V praksi je videti tako, da si poiščemo ustrezen prostor in pripravimo vzdušje, na primer s svečo, zatemnitvijo ... Nato se zberemo, osredotočimo na svoj cilj in postavimo vprašanje, pri tem imamo prižgan kakovosten snemalnik. Čez nekaj časa ga ugasnemo, odvrtno nazaj in poslušamo, ali nam je kdo odgovoril in ali je zvok, ki smo ga posneli, razumljiv.

Na podoben način, le nenamenoma, so bili posneti tudi prvi elektronski zvočni fenomeni. Švedski producent dokumentarnih filmov Friedrich Jurgenson jih je leta 1959 ujel med sprehodom z diktafonom za snemanje ptičjega petja. Ko je posnetku prisluhnil, je bil na njem poleg cvrčanja in žvižganja tudi nizek šepetajoč moški glas, ki je predaval o ptičjem petju. Jurgenson je ugotovil, da česa takega v tistem času ni predvajala nobena radijska postaja, torej glasovi niso prišli od tam, ampak iz drugega sveta. Pozneje je še poskušal, raziskoval in ujel še številne glasove umrlih.

Konstantinos ne opisuje le elektronskih metod (vse do prvega telefonskega klica z druge strani), ampak tudi napredne metode, ki vodijo v neposredni miselni stik z močjo duha. Vse to so lahko po njegovih besedah pripomočki za navezavo stika z nekom, da se lahko poslovimo, se prepričamo, da je nam draga oseba resnično dobro, ali da se pomirimo in si dokažemo, da bomo preživeljivo svojo smrt.

Ajša Kranjc

Globalno segrevanje je mantra, ki jo poslušamo dan na dan in v zvezi z vsemi mogočimi temami, kot so denar, industrija, prehrana, transport, razsvetljava ... Osnovna ideja je, da naj bi človek s svojimi dejavnostmi ustvarjal pogoje za globalno segrevanje ter tako postal sovražnik življenjskih sistemov našega planeta in samega sebe. Da bi ga v tem preprečili, se uvajajo in so že uvedeni razni restriktivni zakoni in predpisi. Ampak ta kontroverzna ideja vsebuje dve neresnici. Prva je, da danes poteka globalno segrevanje, saj v resnici živimo v dobi globalnega ohlajanja. Druga neresnica pa je, da je globalno segrevanje – v obdobjih, ko se je resnično dogajalo – kakor koli povezano z delovanjem človeka in njegovimi emisijami ogljikovega dioksida.

Če poskusite najti podatek, kolikšen je dejansko delež razvpitega CO₂ v ozračju, se boste dobro namučili. Ko pa končno najdete to številko, boste ugotovili, da je neverjetno majhna, vsega 0,037 odstotka! In da bi bila stvar še bolj bizarna – velika večina CO₂ je rezultat izhlapevanja oceanov in gnitja rastlin. Pa še v tako majhnem 0,037-odstotnem deležu je človekov delež zanemarljivo majhen. Z drugimi besedami, človekove emisije CO₂ nimajo prav nobenega vpliva na učinek tople grede. Zato pa nekako pozabijo povedati, da je najprisotnejši toplogredni plin v našem ozračju vodna para, ki pa sestavlja okoli 96,5 odstotka atmosfere.

CO₂ IN VODNA PARA

Švedski kemik Svante Arrhenius je konec devetnajstega stoletja spoznal, da se ob industrijskem razvoju, zgorevanju premoga in nafte, povečuje raven CO₂ v ozračju ter da ogljikov dioksid povzroča učinek tople grede. Opravil je nekaj poskusov in ugotovil, da če podvoji količino CO₂ v ozračju, to povzroči učinek tople grede za 5 °C. To je bilo alarmantno dejstvo, a je bila njegova razprava potem pozabljena. Ponovno pa je bila »odkrita« v osemdesetih letih dvajsetega stoletja, ko so jo lansirali v javnost, če-